

Nepoutat se

Z měnit se můžete jediné tak, že změněte
rozumění? Jak na to? Uvedomte si, jak otočíme vše-
možným představám, jak se pracné snázíme přeo-
ponechat, protozé své takt, abychom si tyto představy mohli
někoho jiného. Mužism se udržovat pořád atraktivní,
se, že mě můj přítel přestane mit rád, moží by si násit
někoho jiného. Mužism se udržovat pořád atraktivní,
protože mužism toho člověka dosť. Nekdo me zma-
níploval, abych si myslí, že potřebují jeho nebo
jeji lasku. Ale tak to ve skutečnosti nemí. Nepotre-
buji neči lasku, potřebuji se napojet na skutečnost.
Potřebuji se vysvobodit z toho, že všechno všechni, z to-
hoto naprogramovaného, všechny, mylných představ
a vymyslit, potřebují přichout do skutečnosti. Sku-
tectnost je krásná, je to čirá rádot. Všechny život se
odehrává práve nyní. Jsme jim obklopeni, jako ta
ryba v oceánu, ale nemáme o tom ani zdání. Naši
pozornost odvádí všechné představy. Dlouhane se
svět přeskádá, aby vyhověl našim představám, a tak
je dívadlo k rádoti: „Je, hurá! Vyhrali jsme!“ Ale jen
potkáte a za chvíli se to změní. A přijde deprese.
Proč něco takového potříd dokola dělat? Proč
poklekne k rádoti: „Je, hurá! Vyhrali jsme!“ Ale jen
že si jiný předmět svých tuzek nebo někoho jiného,
kdo vás přitahoval, co se stalo s tím starým poutem?
Z toho jste se méli poučit, ale my jsme neponoučeli.
Mame totiz v sobě program, jisme takto vychovani.
čionálně zavíslí. Kdybyste to zazíti byt jen na vteřinu,

jste si jist, že už nikdy nebudete moci být sťastni (umíte
si na chvíle, kdy jste méli zlomené srdce a myslíte
Nebo můžete zkuskit jisté jiné cíviceňi; vzpomeňte
stav zdrovování se iluzi.
prozatíce poklop sebeklamu. Stěsti je stav bez iluzi,
kazdopadně se tím dosťamate do styku s pravduou,
jm to i tak. Můžete jim to říct jen ve svém nitru.
veká, on nebo ona to neušlyší moc rádi, ale rekmene
ty nejsi má rádot. „Pokud se jedná o nějakého člo-
věku, můžu být sťasty i bez tebe. Ty nejsi mě sťastní,
sťasty. Ve skutečnosti tě ale kde sťestí všebe nepo-
denom si to namlouvám, že bez tebe nemůžu být
„Opravdu tě nepotřebuji k tomu, abych byl sťasty.
cokoliv. A tomu to předmětu nebo této osobě rekmene:
náni, vásé karíera, vásé profes, vás přítele, peníze,
lite, že nebudete sťastni. Můžete to být vásé zaměst-
jinými slovy, na něco nebo někoho, bez koho si mys-
lite, že nebudete sťastni. Můžete to být vásé zaměst-

jako kdybych mluvil nejakou cizí řečí. Trvalo mi to
 hodný a já také.“ Ale pro mnohé z vás to možná zněl,
 když si té mochu užívat na zakladě někam. Jsi sva-
 ůz na tobe něplím. Je to velký pozitiv být s tebou,
 obavy, už nemusím žádat, už si tě něchci privlastnit,
 vychutnat tvou prvnost - už nemusím mit zádne
 A teď, když jsem ti to řekl, zjistíš, že si dokázau plně
 nepotrebuj. Mužu být naprostě stastný i bez tebe.
 jsem svemu blízkemu přithli malíři; „Ja tě vlastně
 máhaj. Vzpomínám si, jak jsem se hrozne bal, když
 kdežti pravdu - použatím skočit, spíše než po-
 jsem všim tak zaslepeni, že jsem neprál na za-
 chom možli Boha objevit. Moži myslíkovaťe to níkají.
 jmu. Někdy je prostě treba se „Boha“, zbarvit, aby-
 mluvite o něčem vymysleneém, mluvite o svém po-
 nemá pranic společenstvo se skutečným Bohem. Vy
 stastmi, pak tento „Boh“, ktereho máte na myslí,
 když si myslíte, že pokud nezískate Boha, nebudete
 libit, když se zbarvím svěho pouka k Nemů. No dobré,
 jaký si myslím, že by měl být, nebudete se Mu to moc
 se tyče pouka k Bohu. Rákají: „Pokud Boh je takový,
 jsem vystříl.“ Některi lidé čtějí udelat výjimku, co
 akce býla: „To je upřímné pravý opak od toho, v čem
 a řekl jsem Mu, že Ho nepotrebuj. Moje prvnost re-
 Nebýlo to upřímné snadné, ale mluvil jsem k Bohu
 oblohu. A možná jednou i vzletmete.

řím zádoun symfonii. Jaké je milijsíci srdeč? Milijsíci
 z nejakeho důvodu slyším jen zvuky bubnů, nesly-
 dal nejakej přikad: poslouchám symfonii, ale pokud
 Láska je vnitřnost, láska je plně vědomí. Abych vám
 Pouto nicti vásí schopnosti miloval. Co je to láska?
 bylošt.

zivotu moc, zábarvy to věskeré vásé vnitřní lidských
 dete vnitřnost může ažený? A potřebuje-li ke svěmu
 hlas. Pokud se zasmě o sex, jak si myslíte, že bu-
 Budete mít zasmě o lidí, kteří vám chtějí dát svůj
 dete na lidí divat, cím budě vás zasmě o lidí veden? –
 a chceš-li být znova zvolen, jak si myslíte, že se bu-
 zovat, nebo zda je budou podporovat. Jste-li politik
 na lidí z hlediska toho, zda vásé použita budou oho-
 rad proto, že on má rád mě. Podívám se do sebe
 mám velmi rád.“ A později vydě najevo, že ho mám
 uctítel o někom řekou: „Je to úzasný člověk, já ho
 objektivní lidé, jakož treba terapeuti nebo duchovní
 Doucela se někdy bavím, když slyším, jak zádatlivé
 pout.

celek mě naučil divat se na lidí na zakladě svých
 pal, protozé moje kultura a všebe společnost jako
 řena přesně na toto. A přesto jsem to dlužu něcha-
 řezuita - a násé duchovní vlivem jsem všechna zame-
 monoho městicu, než jsem to plně pochopil, a to jsem

srdečej vnitřního života jako celku, ke všem lidem, miličici srdce se vždy měli nebo vždy nízkou nezavazat, kdy se zácně na něco pouštat, trvati. Ale v okamžiku, kdy se zácně na něco pouštat, v tom smyslu, jak jsem o tom tady mluvil, tak záčne se poustí všechno. Matě oči jen pro to, náč vám ztrádil. A navíc je zaslepene, protozé ani to, náč se pouští, matě oči jen a jen pro buben, srdeční se pouští, už nejste schopni vidět objektivně. Láska soubou nese jasnost vlnami, nezaujatost. Nic nema tak bystry zrak jako láska.

Láska a žárllost

mota, jste sami a pouze zácně rozkvetat. Pak koncne poznaťte, co je láska, co je Blah, co je skutečnost. Ale ten záčtek bez vás drogy bude asi trvá, ale spon po- kud vásé porozumění nemí naprostoto jasné, či pokud jste jeste netrpěli dosť. Mit za sebou utpenejé úzasná věc. Jeďme tehdý s ním mžete skoncovat. Utopení proté trpí stálé dál. A to vysvetlujíse my obcasným záhuby takovýchto vztahů s lidmi a nákonc se rozhodnout. Nebo odsrannit rakovinu? Nemí lehké se rozhodnout. Neeko třeba znechucené prastí kinhou o stříl. Jen losti na druhýc. „Mám podat utisnici prostredek, hohne, že se ovšobodí ze svého vězení citoval zavise- plíne záhuby takovýchto vztahů s lidmi a nákonc se rozhodnout. A duchovní učitel říká: „Nech ji trpět, brzy bude mít a roli terapeutu. Terapeut říká: „Zmíti to utipeni.“ A duchovní konflikty mezi mou roli duchovního učitele vnitřní konflikt mezi mou roli duchovního učitele proslé trpí stálé dál. A to vysvetlujíse my obcasným záhuby takovýchto vztahů s lidmi a nákonc se rozhodnout. Nebo odsrannit rakovinu? Nemí lehké se rozhodnout. Neeko třeba znechucené prastí kinhou o stříl. Jen losti na druhýc. „Mám podat utisnici prostredek, hohne, že se ovšobodí ze svého vězení citoval zavise-

se vhou zlobou nechávat ovlivnit.

hrozné, jste osamelí, ale když to chvíli vydřízíte, zjistíte, že následnou jak na posti. Ze záckaku se cítíte volte zádmí lidé nějson. Když přestanu lidí potřebo- milovat lidí mohu pouze téhdy, pokud v mem zí- dopustit, aby byl svobodný.

teplomer byl jenž o kousek delší, tak bychom umrzli zazíva. „My „dilky“ slovum umrzame zazíva. Nejdé řekl: „Byla taková zima, že kdyby ten

Mark Twain to výjádky větmi hezký, když

A nouu o slouech

může udelat něco spáneho, nejste svobodní. svobodný, nemohl udelat nic spáneho. A jelikož vy člověk je svobodný. Ježíš byl svobodný, a protože byl ceny člověk nemůže udelat nic spáneho. Osvalený spáneho. To mi rozehně dívá smysl, protože osvalený teologové říkají, že Ježíš nemohl udelat nic vědomé. „Nikdo nedělá nic spáneho v plné bdelosti. ves, jestli jsem udeľal něco spáne, udeľal jsem to neochotný si to rozehrát, podivit se na to a říct: „Podleliv, co jsem udeľal, ať už dobré nebo spáne. Jsem tam se nenávidět za cokoli, co jsem udeľal. To je totíž charovat a odmítam cítiť sebemenší vínu. „Odmítou náladu. Skoda. Už nemám nejménší chuť tě začlovou, pouze větmi bdelý člověk umí říct: „Máš spánečku, pouze větmi bdelý člověk umí říct: „Máš spánečku, pak asi zvládu být objektivní i sam k sobě. Pouze bých k tomu druhému přistoupil nějak odmítavě, zájimave je, že pokud totiž zvládu udelat, aniž

par slov, abych vás zase uklidnil, nemá m právdu?“ par slov, aby se ve vás vzdála bouře; a stáčilo jen se ten můž uklidnil. Na to guru pravil: „Stáčilo jen je mi to hro, býla to chybá, omlouvám se.“ Konečně míté mi to, pane, nechá jsem se unest. Opravdu mísť, ale měl byste se stydět.“ A guru na to: „Prozatékly a řekl: „Rájkať, že jste osvícený člověk, guru, vív.“ Guru řekl: „Sedni si, ty volejeden.“ Můž zeminal testovat: „Neverím, že by nás slova měla tak vellky skutečnosti. Jeden můž se postavil a snadil se prozrajeti na slova, zíti se slovy a žít ze slov, mít to ze jednoho snazí vysvetlit zastupu lidí, jak lidské bytosť nikdy se nediváme na samu skutečnost. Jistý guru se pro lidské bytosť, pro blázinu lidské bytosť. Skoro ruskou a finskou jsou pouze slova, posmy, ale ne nemusel přežít.“

Rusi, ale v mem věku už bych další ruskou zimu jim na to řekl: „Vzdycky jsem toužil žít v matice a chetěl vědat, pročže chce bydlet ve Finsku. Farmář bydlel ve Finsku. Prvomuří ruské úředníci za ním přišli nerad užíž prvomuře ruské úředníky, ale že by rádejí v Rusku, nebo ve Finsku. Po dlouhé chvíli řekl, že by měl se ten farmář rozchadnut, jestli chce přebývat farmařovi. Když vyměrovali ruskofinskou hranici, trikáš. Slýšel jsem krásnou příhodu o edhom finském o skutečnosti, ale o to, co o skutečnosti sám soubě o to, jaká je venku teplota, jde o teplomer. Nejdé